

РОБЪРТ ШЕКЛИ

НОВАТА ОРЛА

Превод от английски: Марин Загорчев, 2013

chitanka.info

Ги дьо Мопасан е един от моите герои, а също един от разказвачите, от които си извличам най-много поуки. Когато ми хрумна идеята за този разказ, използвах неговия „Орла“ — както за модел, така и, за да почета паметта му.

„Колко дълбока е мистерията на Невидимото. Ние не можем да се доберем до дълбините му с окаяните си сетива; с очите си, неспособни да виждат неща, които са твърде малки, твърде големи или твърде далеч, обитателите на далечна звезда — или обитателите на капка вода... Ушите ни също ни подвеждат, защото ни предават вибрации на въздуха под формата на звуци — те са като елфи, извършващи това чудно превръщане на движението в звук, и чрез тази трансформация раждат музиката, превръщат в мелодия безмълвните ритми на природата... Ами обонянието ни — много по-несъвършено от кучешкото... и вкусът ни, който едва усеща възрастта на виното!

Ах!, да имахме и други сетива, които да ни разкриват други чудеса, да ни показват колко много други неща можем да открием в света около нас.“

„Орла“, Ги дьо Мопасан

* * *

Пътуването с влака от Конкорд до Уайт Маунтинс беше прекрасно. Снегът бе дълбок и върховете на дърветата стърчаха като набола брада върху лицето на мъртвец. Превалихме хребета и най-сетне стигнахме в Маунтин Стейшън. Там слязох със ските, раницата и ски обувките си.

Никой не ме чакаше. Гаричката беше празна, но не заключена. Влязох, обух си ски обувките, прибрах градските в раницата, излязох и си сложих ските. Макар да бях казал на Едуин, че ще се спусна без проблем до хижата му, сега тази идея не ми се струваше толкова добра. Беше късен следобед, след 16:00, и слънцето вече не се виждаше в бялото небе. Бяха ни задържали един час на гарата в Манчестър и влакът не успя да навакса през Ню Ингленд. Извадих схемата от вътрешния си джоб, изгладих листа, ориентирах се и отново си преговорих пътя, по който трябваше да мина.

Когато се уговорях с Едуин да използвам хижата на родителите му за няколко дни, всичко изглеждаше съвсем ясно. Навремето с него бяхме съквартиранти в Дартмът и бяхме останали приятели. Той често ме канеше да използвам хижата. За тази ваканция най-сетне приех.

Отначало мислех да отида с кола и Едуин внимателно ми описа как да стигна. Появиха се обаче някакви проблеми в електрическата инсталация и се наложи да оставя колата на сервиз. С помощта на Едуин измислих друг път. Щях да отида с влак до Маунтин Стейшън в Ню Хемпшир и от там да се спусна със ските до хижата.

Едуин изрази съмнение:

— Сигурен ли си? Не ти го препоръчвам.

— На картата изглежда съвсем ясно — успокоих го аз.

Хижата бе само на няколкостотин метра под гарата, която се намираше на самия проход Стандиш в Уайт Маунтинс. Спускането беше кратко и нямаше какво да ми попречи.

— Нали сам каза, че си се спускал.

— Да, така е — призна Едуин, — но аз познавам района. Когато ти е за първи път...

— Съдейки по описанието ти, няма нищо особено. Като застана пред гарата, обръщам се на север и леко на запад, така че да виждам кулата на „Станли чърч“ отляво, и се пускам право надолу по криволичещата пътека. Заобикалям отляво строежа и виждам хижата — бяла със зелен покрив.

— Просто не е хубаво да караш ски сам в планината.

— Няма да се юркам — уверих го аз. — Ще карам на рало през цялото време.

Де да бях приел и аз сериозно безгрижното си обещание!

Не беше трудно да се ориентирам. Отляво до гаричката имаше боядисана в черно барака за инструменти. Едуин ми беше казал да я използвам за старта. Застанах пред нея за момент, готов да се спусна, и огледах склона. Беше стръмно, но не прекалено, а снежната покривка — съвършена, незагрозена от следите на други скиори. Отдясно, на стотина метра надолу, имаше тъмна групичка дървета, а зад тях, скрит от погледа ми в момента, беше строителният обект, който трябваше да заобиколя. Проверих автоматите на ските, пристегнах раницата, сложих си скиорските очила и тръгнах.

Денят беше прекрасен за каране. Небето бе бяло, а на изток се виждаха скупчени тъмни облаци — признаци за оформящ се фронт на атлантическия бряг. Ските се плъзгаха плавно, не твърде бързо по малко тежкия сняг; постепенно увеличих скоростта на по-стръмния участък. Караях приведен напред, наслаждавах се на удоволствието от първото спускане за сезона. Изтеглях дълги, плавни завойи по лесния терен.

След малко видях препятствието. Беше купчина строителни материали, покрити с пресен сняг от снощи; тук-там, където вятърът бе отметнал бялата пелена, прозираше зелен брезент. Бях доста вдясно и затова се наклоних, за да направя остър завой, с който да заобиколя купчината. Въодушевен от изписването на този първи перфектен завой за сезона, завих малко по-рязко от необходимото. Изправих се, за да мина достатъчно далеч от строителните материали, после приклекнах, за да набера скорост. Може би не внимавах достатъчно в терена, но, така или иначе, не се виждаше нищо, защото всичко бе покрито с пресен сняг.

Осъзнах, че има проблем, когато ските ми затракаха по някакви гладки, закръглени предмети под снега. Бяха като наредени една до друга дървени греди, но много по-дълги.

По-късно научих, че съм минал през купчина пластмасови тръби, разтоварени само преди два-три дни и останали скрити под пръхкавия сняг. Бяха оставени в долния край на строежа и аз минах точно върху тях.

Всичко щеше да завърши добре, ако не се бях извъртял в завоя. Минах съм през тръбите под ъгъл. За момента усетих само, че карам по нещо твърдо, неравно и нестабилно, и че губя управление на ските. Тръбите бяха скрити под два-три сантиметра пресен сняг и

обледенени. Не бяха стояли достатъчно дълго, за да се смръзнат със земята и се раздвижиха под мен. Паднах тежко, ските ми се вирнаха във въздуха и аз се претърколих, докато ме спря мекият сняг под тръбите.

Полежах, докато се свестя. Много е важно да не подценяваш шока при неочаквано падане. За момент имах чувството, че планината се е взривила под мен. Цялото ми тяло, от главата до петите, бе изтръпнало, но усещането не беше неприятно. Подсъзнателно обаче вече си давах сметка, че, след като изтръпването премине, ще стане много неприятно. Падането си беше сериозно.

Докато все още бях изтръпнал и не ме болеше, реших, че на всяка цена трябва да стигна до хижата. Знаех, че е само на няколко метра надолу. Опитах се да се изправа на крака и установих, че десният не ме държи. Едва се понадигнах и пак паднах. Изпитвах тъпа, пулсираща болка над глезена. Екипът ми беше скъсан на няколко места, а усетих и мокрене, вероятно от кръв, на гърба си, малко над лопатката, където раницата не бе успяла да ме предпази.

Изобщо не беше студено. Не болеше много. Съзнавах обаче, че съм зле и трябва да се добера до подслон възможно най-скоро. Най-вече трябваше да си сваля ски обувките, преди краката ми да започнат да се подушат.

Отначало си помислих да взема ските и щеките и да закуцукам към хижата, чийто покрив вече се виждаше по-надолу. Оказа се невъзможно. Изобщо не можех да се изправа. Освен това ските не бяха при мен — бяха останали някъде нагоре по склона. Имах само една щека и раницата все още бе на гърба ми.

Къде с куцукане, къде с пълзене, тръгнах надолу, но снегът ставаше все по-дълбок. Отначало се чувствах добре, но скоро усетих смазваща умора. Вече се стъмваше и над Маунт Адамс се събираха гъсти облаци. И левият глезен ме заболя. Освен това забелязах, че зад мен остава кървава диря. Не можех да определя от коя част на тялото ми идва, а започваше да ме боли на десетина места; нямах време да спра да проверя. Дори не носех аптечка в раницата.

Първите предвестници на бурята дойдоха точно, когато стигнах до хижата — вече на крака, или по-скоро на един крак и подпрян на щеката. В небето се носеха тъмни облачни повлекла, които скандинавците наричат „буреносни невести“ — онези дълги, тънки

облачета, които предшестват виелица или порой. Когато стигнах до вратата на хижата и потърсих ключа под купчината дърва вляво, вятърът вече брулеше над главата ми. Ключът бе точно, където ми беше казал Едуин, под една стара дъбова цепеница. Взех го, отключих и се намъкнах вътре.

Беше модерна хижичка от светли брезови и кедрови дъски. Имаше две спални, голяма дневна, баня и кухня отзад. Свалих ски обувките и натиснах централния шалтер до вратата. Въпреки че изщрака обещаващо, ток явно нямаше. Едуин беше казал, че ще се обади да пуснат електричеството, преди да пристигна, но очевидно беше забравил или не беше успял.

С газа извадих по-голям късмет. Хижата имаше собствен резервоар. Проверих дали предпазителят е освободен, отворих вентила и скоро радиаторите в дневната заработиха. Едва тогава се почувствах достатъчно подсигурен, за да се занимая със себе си.

Нямаше телефон. За това знаех предварително.

Опитах се да сваля екипа си. Подутият ми глезен не искаше да мине през ластичния клин и реших да не го насилвам. Можех да остана известно време с клина. Дрехите ми бяха достатъчно разкъсани, за да установя къде съм ранен.

Драскотините и ожулванията по хълбоците и краката ми бяха доста болезнени, но не твърде сериозни — не ми пречеха особено. Основният проблем бяха глезенът и една по-дълбока рана точно под дясната ми лопатка, вероятно от някой клон. Докоснах я леко и установих, че е като дупка от щека за билиард и кърви. Не изтичаше много кръв, но и не спираше.

Легнах във вечерния сумрак на килима в дневната. Останал съм така дълго време, дори съм задрямал. Когато отново се размърдах, навън почти се беше стъмнило.

В това състояние дневната ми се струваше страшно голяма. Бях съвсем изнемощял. Хрумна ми, че може би съм се наранил по-сериозно, отколкото си бях помислил в началото. Дълбоката рана на гърба ми не спираше да кърви. Най-сетне реших да взема мерки.

Направих тампон от една възглавничка и я пристегнах на гърба си с чаршаф, който намерих в раклата под панорамния прозорец. Това забави кръвотечението, но не го спря. Кръвта ми продължаваше бавно да изтича и при всяко движение възглавничката се разместваше.

Запитах се колко литра кръв мога да изгубя, без да изпадна в безсъзнание. Каквото и да правех, възглавничката не можеше да се задържи на едно място. Не успях да я стегна достатъчно, затова накрая я магнах.

Хижата скоро се постопли. В кухнята намерих две свещи и ги занесох в дневната. Сложих ги в един пепелник и ги запалих. На трептящата им светлина видях бързо събиращите се вечерни сенки под напора на бурята. Прозорците затракаха, сякаш самият дявол изпращаше телеграма. Бях ранен, потиснат и възмутен от собствената си глупост, срамувах се как съм допуснал този тъп инцидент с тръбите. Чувствах се като абсолютен некадърник. Освен това раната на гърба много ме притесняваше. Кървеше съвсем бавно, но постоянно. Колко още щях да издържа?

Вятърът задуха на пориви и близките клони зашибаха по прозорците. Бях сигурен, че е въпрос на време някой клон да счупи стъкло. И аз с нищо не можех да го предотвратя. Имаше дървени капаци, но, за да ги затворя, трябваше да изляза, а в сегашното си положение не бях сигурен, че ще се справя. Затова останах да лежа по гръб до дивана. Стомахът ми стържеше, не бях ял нищо от закуската на гара Ханфийлд. Лежах и чаках да видя дали прозорецът ще издържи.

В крайна сметка, издържа. Обаче се случи нещо странно.

Чу се силен трясък и през панорамния прозорец влезе нещо. Не разби стъклото на парчета, а мина през него като куршум. Беше обаче доста по-голямо, ако съдя по назъбената дупка, която остана след него. И за разлика от куршум, не се заби просто в отсрещната стена. Нещото зажука и затанцува из дневната като живо същество.

Аз лежах притихнал на пода, гледах го как се стрелка насамнатам и си мислех: „Това вече е прекалено!“ Така де — не стига, че бях ранен, ами сега бях въввлечен в някаква странна, вероятно свръхестествена работа. Защото какво друго би могло да бъде?

— Стига! — изръмжах раздражено, когато забръмча около главата ми.

Обаче нещото не даде никакъв признак, че ме е чуло. Не знам какво беше, когато влетя през стъклото, обаче сега приличаше на сфера с размерите на бейзболна топка и святкаше с различни цветове. Въртеше се шеметно и се стрелкаше из стаята като голям разгневен стършел. Спусна се рязко, удари се в стената и за момент изгуби

форма, след което пак стана на сфера. Не знаех дали това наистина се случва или имам халюцинации. Предпочитах да е халюцинация, защото нещото беше неестествено и ненормално, и, каквото и да представляваше, изобщо не го исках тук.

Прекалено ли ви звучи? Помислете само.

Аз съм на двацет и седем. Младши брокер в известна бостънска компания. Справям се добре с живота, слава богу, благодарение на интелигентността, здравите нерви, преценката и самодисциплината си. Под самодисциплина имам предвид, че не си губех времето да се питам защо се занимавам с работата, която вършех. Предчувствах, че ако си задам този въпрос, той ще отвори много гадни съмнения. От морална гледна точка предполагах, че животът на борсов брокер е труден за оправдаване. Смятах обаче по-късно да размишлявам над това, примерно на петдесет, след като се пенсионирам богат и се преместя с Джейни на някое място с по-топъл климат.

Май досега не бях споменал за Джейни. Джейни Съмърс. Сгодени сме. Аз съм лудо влюбен в нея. И не само в Джейни, макар че тя е страшно готина, а и в съвместния живот, който двамата планираме.

Очаквах ни хубави дни, лъскави коли, басейн и голяма къща, пълна с прекрасни произведения на изкуството. Хонорарите на Джейни от „Воуг“ не бяха достатъчни, за да ни осигурят такова бъдеще. Обаче наследството, което щеше да получи, след като навърши двацет и пет, беше. Заедно можехме да имаме всичко, което поискаме. Може би звучи глупаво, но как можех да не изчислявам съвместните ни доходи в стремежа си да осигуря по-добър живот за Джейни и за себе си?

Не ми се иска много да се задълбавам в това. Но мисля, че трябва да обясня защо съм толкова твърдо против призрачните видения. Те биха ме накарали да се обвържа с нещо, в което не искам да участвам. Да се откажа от прекрасния светски живот, който планирах, и да започна да проповядвам „истината“, каквато ми се е разкрила.

Знаех, че повярвам ли в призрачно видение, с мен е свършено. Представях си как досаждам на приятелите си:

— Чакай да ти кажа какво се случи една странна нощ в Ню Хемпшир.

Не исках да се забърквам в това.

Все пак логиката на призрачните видения просто ти налага да разказваш за тях. Да известиш света за преживяното. Това обаче бе последното нещо, което исках да правя. Затова, докато гледах искрящата, въртяща се сфера да танцува из стаята против всички закони на гравитацията и здравия разум, от устата ми неусетно излязоха думите:

— Не, не искам да се изявявам в радиопредаванията за хора, преживели свръхестествени явления. Искам да правя нещо, което ми се удава: да търгувам с ценни книжа, да печеля много пари, да живея охолно.

Сферата още веднъж се блъсна в стената, като бутна гимназиалната диплома на Едуин, и се разцепи на две. Двете половини се спуснаха, трепкайки, на пода. От нея излезе нещо. Нещо малко и мъгливо, което порасна и в миг прие формата на тяло и втренчено лице — втренчено в мен — сетне това нещо, каквото и да беше, избледня и стана невидимо, а аз стиснах с всички сили юмруци, за да овладее гърчовете, в които очаквах всеки момент да изпадна. („Да, видях го със собствените си очи! Не беше от този свят!“)

Овладях импулса на осенен от фантастично видение и се вгледах в черупката, от което бе излязло нещото. Тя се спихна, разтече се и изчезна, оставяйки на килима само влажно петно.

* * *

Огледах се. Виелицата тресеше панорамния прозорец. Снегът прелиташе на талази и заедно с ту усиливащия се, ту отслабващ вой на вятъра ми действаше хипнотизиращо. Дълбокият мрак, обхванал стаята, бе в силен контраст с яркия бял правоъгълник на прозореца. Въпреки че вътре беше тъмно, няколко предмета — седалището на един сгъваем стол, главата на гипсова статуетка, изобразяваща някакво древно божество — все още бяха осветени. Ефект на Рембранд. Съществува, или каквото беше там, което бе излязло от сферата, не се виждаше никъде. Това обаче не означаваше, че си е отишло.

— Ти погледни в кухнята — казах на Джейни. — Аз ще видя тук.

Джейни, разбира се, я нямаше. Обаче по някакъв странен начин беше там. Не мога да го обясня. Мога само да ви разкажа какво ми се

струваше тогава.

Отново огледах стаята. Търсех съществуването от сферата. Търсех я. Странно как вече си бях наумил, че съществуването е женско и как още чувствах присъствието ѝ в стаята — как ме гледа. Нещо ме гледаше. Стоях така...

Изведнъж ме обхвана гняв. Не исках да ме гледа! Как смееше някакво си невидимо нещо да ме гледа?

Какво беше намислила?

Мислите ми изведнъж потекоха в коренно противоположна насока. До един момент възприемах събитието като халюцинация, но внезапно ми се стори абсолютно реално. А това вече сериозно ме разтревожи.

Много си ми беше спокойно, докато си мислех, че е халюцинация. Сега обаче трябваше да се откажа от тази утешителна мисъл. Не ми се струваше полезно да се насилвам да вярвам, че е било халюцинация. Така преценката ми нямаше да бъде надеждна. А да смяташ, че си ненадежден, граничи с лудост. Освен това е много рисковано. Аз бях сам тук — само с Джейни, но нея всъщност я нямаше. В такава ситуация на кого можеш да разчитааш?

Събрах мислено всички факти, които мислех, че знам. Имах ясното усещане, че бурята е подхванала нещо невидимо от въздуха и го е запратила в стаята през прозореца. Нещото, което бе влязло, приличаше, така да се каже, на миниатюрен космически кораб. В дневната този кораб бе побръмчал известно време като разтревожено същество. Несъмнено не функционираше както трябва. Накрая се разпадна и от вътре излезе нещо.

За момента това позволявах мисловните ми възможности. Знаех само, че заедно с мен в стаята има нещо свръхестествено, което ме гледа, и няха представа какво смята да прави с мен.

Понеже не разполагах с нищо друго, освен с подозренията си, реших да им дам пълна свобода.

Изглеждаше, че съществуването е попаднало в стаята по случайност и сега не знае как да излезе. Спомних си как сферата се стрелкаше насам-натам, как се блъскаше в стените. Веднъж една червеношийка така влетя в таванското помещение през прозореца и се блъскаше панически насам-натам, докато се преби, преди с Джейни да успеем да я изгоним през отвора, който не можеше да намери сама.

Очаквах, че съществото ще ме нападне.

Потреперих и заех отбранителна поза. Вдигнах ръце като боксьор. Бавно завъртях главата си от едната страна на стаята към другата. Въпреки че не я виждах, мислех, че я усещам. При малко късмет щях да успея да се защитя, преди да ми стори нещо лошо.

* * *

Ситуацията беше зловеща: седях облегат на дивана, кръвта ми изтичаше бавно от раната на гърба, прозорците се тресяха от вятъра и с напредването на нощта мракът поглъщаше всичко. Не виждах нещото никъде и затова го виждах навсякъде. Виждах го в странния прегърбен силует на камината, в подозрителната сянка върху килима, в по-тъмните триъгълни петна по ъглите на шкафове и етажерки.

За момент го мярнах, но отново го изгубих в сгъстяващия се мрак. Изведнъж усетих нещо на гърба си, близо до раната ми, усетих нещо мокро и лепкаво върху кожата си, обърнах се и го видях. Беше се залепило за гърба ми. Смучеше кръвта ми. Изкрещях и замахнах срещу него, то отскочи и се скри в ъгъла на стаята.

Джейни излезе от кухнята и попита:

— Къде е?

Посочих към съществото.

Тя грабна една възглавница и я размаха срещу него, закрещя:

— Остави го на мира, проклето нещо!

Улучи го с възглавницата и го запрати на пода. Сетне тръгна да го налага, а аз се примъкнах от дивана и започнах да го тъпча със здравия си крак. Мисля, че и двама крещяхме и пищяхме. Или може би само аз крещях и пищях, защото Джейни всъщност я нямаше.

* * *

Предполагам, че малко съм се отплеснал в този момент. Представях си, че Джейни е там и ѝ говорех, разказвах ѝ как съм открил това същество, тази Орла. Защото бях сигурен, че е това — Орла, свръхестественото същество, описано от Ги дьо Мопасан.

Джейни каза:

— Виж какво, Ед, това изобщо не се случва сега. Аз искам нормален живот. Можем да имаме всичко. Най-доброто. Вила в Кънектикът, апартамент в Манхатън, къща на плажа в Мустик. Ти печелиш пари, а аз чакам наследство. Можем да го постигнем. Обаче, миличък, не трябва да се замесваме в разни свръхестествени работи. Не можеш да занимаваш хората с приказки как си имал посещение от отвъдното. Кой ще купува ценни книжа от теб, ако разправяш такива врели-некипели? Не трябва да изглеждаме неблагоприятни. Хората, които приказват за разни видения, са неблагоприятни. Фанатици. Никога не знаеш какво ще направят. А нашият живот се основава на знанието какво можем и ще направим. И какво няма да направим. Едно от нещата, които няма да правим, е да говорим за тайнствените си преживявания.

Често съм си мислил да попитам Джейни дали е била там онази нощ. Дали си спомня нещо. Дали може по някакъв начин да потвърди онова, което видях, или което си мисля, че видях. Но разбира се, така ще засегна неподходяща тема, а ние с Джейни не говорим за такива неща. Орла е едно от нещата, за които не приказваме.

Джейни е толкова красива. И винаги разсъждава разумно. Болезнено беше да седя там и да я слушам. Защото, колкото повече говореше, толкова повече се убеждавах, че това се случва наистина. Чувствах, че да го отричам, да се преструвам, че не се е случило — това би било страшно глупаво. Ако постъпех така, нямаше да мога да живея в мир със себе си.

От друга страна, Джейни беше права. Ако човек разправя наляво и надясно за свръхестествените си преживявания, от това ще пострадат отношенията му с другите хора. Ще го мислят за превъртял, фанатик, перко — изобщо човек, когото здравомислещите се стараят да отбягват. Странно е да имате видения. Ако разказвате за това на всекиго, рискувате да провалите живота си. „Имам новини от оня свят!“

Хората не обичат да слушат такива неща.

Аз не исках да проваляя живота, си заради което не съм искал да се случва, и сега, след като се беше случило, исках да се отърва от него.

— Каквото и да е това нещо, ние не сме му длъжни — заяви Джейни. — Убихме го. Затова повече никога не споменавай за него.

Кимнах.

Тя ме погледна много сериозно:

— Разбрахме се, значи.

Отново кимнах. И никога след това не съм споменавал за случилото се.

Само дето сега пиша за него. Джейни не знае. Ще разбере, чак след като го публикувам. Какво ще стане тогава?

Не знам. Но трябва да го опиша.

Вижте, дълго мислих и накрая разбрах какво е искало да направи съществуването.

Искаше да запуши раната на гърба ми. За какво иначе е била онази лепкава материя, с която напръска гърба ми, ако не за да спре кръвта? Дори лекарят, когато отидох на другия ден, ме попита за това.

Орла тъкмо бе запушила раната ми, когато Джейни я фрасна с възглавницата.

Да не помислите, че обвинявам Джейни.

Предполагам, че двамата убихме нещото заедно. А може би аз сам го убих.

Защото определено исках да го убия, дори да не съм го направил. Но все пак мисля, че го направих.

Ние не бяхме готови за Орла или за това, което би могла да ни донесе. Всъщност Джейни реално не беше там, тъй че сигурно съм убил Орла сам. В известен смисъл обаче, Джейни го направи.

Сега нищо не мога да променя. Невъзможно е да опишеш ясно и смислено всички свръхестествени неща, които ти се случват. Все пак реших да разкажа тази случка. В случай, че роднините, любимите, приятелите на Орла — или който друг близък си има — искат да разберат какво ѝ се е случило: как е била подхваната от внезапно разразила се буря, запратена в зловещо помещение, подгонена от грамадно създание — или може би само от духа на грамадното създание — на което се е опитала да помогне, но което е решило да я убие. И в крайна сметка я е убило.

Орла жертва живота си за мен. Ако има някакви приятели, любими, роднини някъде, ако по някакъв начин могат да узнаят за това, мисля, че ще се гордеят с нея.

Това е единственото преживяване, което бих могъл да нарека истински свръхестествено в иначе обикновения си живот. История, която на никого не съм разказвал. Особено тази втората част за Джейни с възглавницата. Защото, разбира се, това го направих аз. Джейни не беше там.

Колкото до нас с Джейни, живеем си идеално, както може и да се очаква.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.